

Arrest

nr. 283 402 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. VAN DE WATER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster op 3 oktober 2019 had ingediend. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2019 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 22.05.2017 in België aankwam met een geldig visum type C en een toegelaten verblijf tot 21.06.2017. Betrokkene koos er echter voor de termijn van haar visum niet te respecteren en verblijft sindsdien illegaal in België. Op 06.07.2017 dient zij een aanvraag 9bis in die negatief wordt afgesloten op 06.11.2017 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 15.11.2017.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij weduwe geworden is, dat zij er in het land van herkomst volledig alleen voorstaat en niet kan overleven zonder de financiële steun van haar enige kind, die over verblijfsrecht in België beschikt. Echter, betrokkene ondersteunt geen enkele van deze beweringen met enig bewijs. Het gaat hier over loutere beweringen die niet worden gestaafd door enige vorm van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijs voor van verwantschap tussen haarzelf en haar dochter. Het louter voorleggen van de gezinssamenstelling van de persoon waarop men zich beroept is onvoldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Evenmin legt betrokkene enig bewijs voor van financiële steun die zij ontvangen zou hebben van haar dochter. Tenslotte stellen we vast dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot haar gezinssituatie in het land van herkomst. Deze elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene naar België gekomen is met een toeristenvisum afgeleverd door de Belgische ambassade te Luanda. Dit veronderstelt dat betrokkene over financiële zekerheid evenals duurzame banden beschikte in het land van herkomst gezien dit noodzakelijke voorwaarden zijn voor de aflevering van een dergelijk visum. Tenslotte merken we nog op dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 60 jaar in Angola en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat zij instaat voor de opvang van haar drie kleinkinderen omdat haar schoonzoon onregelmatige werkuren zou hebben en omdat haar dochter een cursus verzorgende zou willen starten en dat er momenten zouden zijn dat de kinderen niet opgevangen kunnen worden door de school en de crèche. Echter, ook hier gaat het om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enige vorm van bewijs. Betrokkene toont niet aan dat haar dochter effectief een opleiding volgt, laat staan een opleiding met een dergelijk uurrooster dat de eventueel noodzakelijke opvang van de kinderen binnen de reguliere kinderopvang onmogelijk zou zijn. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar dochter legaal in België zou verblijven en dat haar drie kleinkinderen over de Nederlandse nationaliteit zouden beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van de gezinssamenstelling van de persoon waarop men zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of

privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich de geboden bescherming van artikel 8 EVRM omdat zij hier een gezinsleven zou hebben met haar dochter en kleinkinderen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van haar dochter en kleinkinderen in België en het feit dat zij sinds 2017 met hen samenwoont. Echter, we stellen vast dat betrokkene de verwantschap tussen haarzelf en deze familieleden op geen enkele wijze aantoont. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als bewijs van verwijst. Evenmin toont betrokkene aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze 'gezinsleden'. We wijzen er tenslotte op dat haar 'dochter' reeds sinds 2012 in België verblijft, terwijl betrokkene pas in 2017 naar België kwam. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere periode gescheiden te leven van haar dochter. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft de bewering dat dat het voor haar kleinkinderen bijzonder traumatisch zou zijn mocht hun grootmoeder uit hun leven verdwijnen, dat dit een psychologisch schok en trauma zou kunnen veroorzaken. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijk mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en bovendien louter hypothetisch is en op de feiten vooruitloopt. Het gaat hier bovendien slechts om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoekster het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen dertig dagen na de kennisgeving, om de volgende reden:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“2.2.1. Eerste en enige middel:

- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen
- schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel
- en een schending van het artikel 8 en artikel 3 EVRM
- artikel 74/13 vreemdelingenwet

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. deze moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten deze draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

A. HET BEROEP TOT NIETIGVERKLARING

2.2.2. De buitengewone omstandigheid

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij verwijst naar de verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Haar ononderbroken jarenlang verblijf in België (reeds sinds 22.05.2017).
- De uitbouw van haar privéleven in België.
- De hulp die aan haar dochter, schoonzoon en haar kleinkinderen biedt.
Immers, de dochter van verzoekende partij werkt. Zij en haar man werken in de medische sector en hebben zeer onregelmatige werkuren, waarbij ze zelfs ‘s avonds laat en ‘s nachts werken. Verzoekende partij let op haar kleinkinderen omdat er geen andere oplossing is, omdat er geen enkele opvang ‘s avonds laat en ‘s nachts bestaat en tegelijkertijd betaalbaar is. Verzoekende partij heeft dan ook samengewoond met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen en woont er nog steeds mee samen.
- Er is dan ook een gezinsleven en een privéleven (artikel 8 EVRM).

- Haar integratie en opbouw van haar leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van haar economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België.
- Het kunnen haar plan trekken in één van de landstalen.
- De onmogelijkheid om een reis heen en terug te bekostigen...

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de buitengewone omstandigheden aangetoond zijn.

Deze elementen alleen al en elk op zich tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

• Gezins - en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat er voldoende elementen aanwezig zijn in haar dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag niet alleen apart maar in elk geval ook tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Verzoekende partij heeft immers gedurende ruime periode haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Verzoekende partij heeft ondertussen effectieve en genestelde banden heeft met België en woont reeds sinds 22.05.2017 in België. Sindsdien heeft zij haar leven opgebouwd in België. Ondertussen kan zij ook haar plan trekken in één van de landstalen.

De hulp die verzoekende partij biedt aan haar dochter, schoonzoon en haar kleinkinderen is uitermate nodig. Immers, de dochter van verzoekende partij werkt. Zij en haar man werken in de medische sector en hebben zeer onregelmatige werkuren, waarbij ze zelfs 's avonds laat en 's nachts werken. Verzoekende partij let op haar kleinkinderen omdat er geen andere oplossing is, omdat er geen enkele opvang 's avonds laat en 's nachts bestaat en tegelijkertijd betaalbaar is. Verzoekende partij heeft dan ook samengewoond met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen en woont er nog steeds mee samen.

Verzoekende partij is steeds afhankelijk en ten laste geweest van haar dochter. Nu hier in België en tevens in het verleden, ook toen de dochter al eerder naar België was gekomen.

De dochter en haar man stuurden regelmatig geld op via tussenpersonen, onder andere via een dominee die regelmatig heen en weer reist.

Dit was al jaren aan de gang, al vooraleer verzoekende partij naar België kwam.

Het gezin van haar dochter en schoonzoon beschikken daarenboven over regelmatige en stabiele inkomsten, zowel in het verleden als nu, waardoor zij ook zowel nu als in het verleden steeds verzoekende partij financieel hebben helpen en geld hebben kunnen opsturen.

Verzoekende partij is hierdoor ook niet ten laste van de gemeenschap gevallen en heelt nooit OCMW steun aangevraagd.

De integratie en opbouw van haar leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van haar economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België, staat dan ook zo vast.

Al deze elementen kunnen niet betwist worden door verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het dossier van verzoekende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die verzoekende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan verzoekende partij.

Verwerende partij had dus in elk geval minstens verzoekende partij de kans moeten bieden om verdere toelichting te verschaffen, want blijkbaar wordt de afstammingsband tussen haar dochter en haarzelf in vraag gesteld.

Verzoekende partij zou dan het nodige hebben gedaan (verzoekende partij had immers een DNA onderzoek voorgesteld) om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan verzoekende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien verzoekende partij sinds geruime tijd haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken sinds 22.05.2017, en dus minstens reeds 5 jaar, valt haar situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoekende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoekende partij naar haar land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Tevens heeft verzoekende partij recht op contact met haar kleinkinderen die bijzonder aan haar gehecht zijn en die bijzonder jong zijn.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft bepaald (arrest Rodrigues da Silva/Nederland van 31 Januari 2006) dat een familielid vanwege haar gezinsband met haar kinderen en kleinkinderen niet mag worden uitgezet ondanks het feit dat zij illegaal in het land verblijft.

Daarnaast heeft verzoekende partij ook recht op contact met haar dochter. Gezien haar hoge leeftijd wordt zij ook meer afhankelijk en heeft dus nog meer de hulp van haar dochter nodig.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoekende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoekende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Het middel is gegrond.

• *Wat betreft zijn ononderbroken verblijf*

Verwerende partij kan in de bestreden beslissing niet betwisten dat de banden met België inmiddels ook zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken.

Het feit dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij de oorzaak is van deze situatie waarin zij zich bevindt, is geen voldoende reden om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen en het bovenstaande naast zich neer te leggen.

Verzoekende partij kan zich dan ook niet vinden in de motivatie van verwerende partij.

Bovendien, de oorzaak is volgens verzoekende partij niet relevant. De situatie waarin zij zich bevindt, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft, vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Immers, een aanvraag op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet is er voor degenen die geen legaal verblijf hebben of geen legaal verblijf meer hebben of nog niet gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens verzoekende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

- *Wat betreft aparte beoordeling; van de elementen*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- *Conclusie*

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat de beslissing van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel is gegrond.

[...]

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat daarnaast bovenstaande argumenten onder punt A en B ook hier als aanvaard moeten worden aanzien gezien dezelfde argumenten gelden.

Zo heeft verzoekende partij haar familiaal leven en gezinsleven en privéleven uitgebouwd in België en is het centrum van haar belangen ondertussen ook gelegen in België. Verzoekende partij verblijft reeds sinds 22.05.2022 in België bij haar dochter en kleinkinderen.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte maar motiveert hieromtrent niets.

Ook hierdoor is het enige middel geschonden.”

2.2.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van een dergelijke aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het stellen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij wijst erop dat zij sinds 22 mei 2017 haar familiaal, sociaal en cultureel leven in België heeft.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Waar verzoekster dus stelt dat zij recht heeft op contact met haar dochter en haar kleinkinderen, moet erop worden gewezen dat het voor een vreemdeling geen enkel recht garandeert om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Raad wijst er op dat aangezien verzoekster geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, er geen sprake is van een inmenging zoals voorzien in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar gezins- of familieleden aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). In het kader van die belangenafweging moet rekening worden gehouden met alle door de betrokken vreemdeling aangebrachte elementen. Uit de vaste rechtspraak van Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezins- of privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van verzoekster met haar dochter en kleinkinderen. Zij heeft er in eerste instantie op gewezen dat de verwantschap tussen haarzelf en haar dochter en kleinkinderen niet is aangetoond. Ze heeft het daarbij echter niet gehouden. Zo heeft zij ook gesteld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering maar enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten; dat een eventuele tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM; dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin en dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond; dat dit niet het geval is; dat verzoeksters 'dochter' reeds sinds 2012 in België verblijft, terwijl zij zelf pas in 2017 naar België kwam zodat verzoekster perfect in staat blijkt om gedurende langere periode gescheiden te leven van haar dochter; dat de bewering dat het voor haar kleinkinderen bijzonder traumatisch zou zijn mocht hun grootmoeder uit hun leven verdwijnen, niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en bovendien louter hypothetisch is en op de feiten vooruitloopt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij haar onderzoek dus niet heeft beperkt tot de vaststelling dat de verwantschap tussen verzoekster en haar dochter en kleinkinderen niet heeft aangetoond, maar ook verder is ingegaan op het voorgehouden gezinsleven en de vraag of het beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM enerzijds en of een tijdelijke terugkeer een schending van deze bepaling met zich zou kunnen brengen anderzijds. In die zin heeft verzoekster geen belang bij de grief dat, indien de afstammingsband in vraag werd gesteld, de verwerende partij haar de kans had moeten bieden om verdere toelichting te verschaffen. Meer in het algemeen wijst de Raad er overigens op dat de eerste bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag en dat de bewijslast dus bij verzoekster ligt, die alle elementen die naar haar mening haar aanspraken konden ondersteunen aan het bestuur kon voorleggen. Dat de verwerende partij haar überhaupt om verdere toelichting zou moeten vragen is dan

ook niet aangetoond, temeer nu het aan verzoekster toekomt om haar aanvraag zo volledig mogelijk te maken en te stofferen; de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE).

Wat betreft de vereiste afhankelijkheid betoogt verzoekster dat zij gezien haar hoge leeftijd meer afhankelijk wordt van haar dochter en haar hulp nodig heeft. Dit is een element dat zij niet in haar aanvraag heeft aangevoerd, en bovendien kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekster het houdt bij beweringen zonder meer. Dit volstaat niet om een afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Waar zij er verder nog op wijst dat zij ook in het verleden, in het land van herkomst, financieel afhankelijk was van haar dochter die haar regelmatig geld opstuurde, moet erop worden gewezen dat hierover in de bestreden beslissing reeds werd vastgesteld dat hiervan geen begin van bewijs werd voorgelegd, en dat verzoekster niet aantoont dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat een loutere bewering op dit vlak onvoldoende is.

Verder benadrukt verzoekster dat zij samenwoont met haar dochter en haar schoonzoon en haar kleinkinderen opvangt terwijl haar dochter en schoonzoon in de medische sector en onregelmatige uren hebben, en er geen enkele betaalbare opvang 's avonds laat en 's nachts bestaat. De verwerende partij had hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat zij instaat voor de opvang van haar drie kleinkinderen omdat haar schoonzoon onregelmatige werkuren zou hebben en omdat haar dochter een cursus verzorgende zou willen starten en dat er momenten zouden zijn dat de kinderen niet opgevangen kunnen worden door de school en de crèche. Echter, ook hier gaat het om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enige vorm van bewijs. Betrokkene toont niet aan dat haar dochter effectief een opleiding volgt, laat staan een opleiding met een dergelijk uurrooster dat de eventueel noodzakelijke opvang van de kinderen binnen de reguliere kinderopvang onmogelijk zou zijn. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat haar dochter en schoonzoon in de medische sector werken, blijkt dat zij in haar aanvraag erop had gewezen dat haar dochter een opleiding wenste te volgen. Wat er ook van zij: de verwerende partij heeft erop gewezen dat verzoekster zich heeft vergenoegd met de loutere bewering dat het uurrooster van de dochter van die aard is dat de opvang van de kleinkinderen binnen de reguliere kinderopvang onmogelijk zou zijn, en verzoekster brengt ook op dit vlak geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat dit niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder moet er nog op worden gewezen dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij insinueert dat het maar een tijdelijke verwijdering is terwijl zij dat niet kan weten, moet erop worden benadrukt dat met de bestreden beslissing wordt beoogd dat zij haar aanvraag indient vanuit haar land van herkomst. Indien deze aanvraag resulteert in een negatieve beslissing, dan kan deze in rechte worden aangevochten. Verzoekster zal op dat moment haar grieven inzake artikel 8 van het EVRM desgewenst kunnen laten gelden.

Verzoekster beroept zich ook op haar privéleven in België. Daarvan heeft zij echter geen gewag gemaakt in de aanvraag, zodat het de verwerende partij niet kan worden verweten dat zij hierover niet meer heeft gemotiveerd dan zij heeft gedaan door ook in dit kader te stellen dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat elders in de bestreden beslissing de verwerende partij heeft gesteld dat betrokkene naar België gekomen is met een toeristenvisum afgeleverd door de Belgische ambassade te Luanda, dat dit veronderstelt dat zij over financiële zekerheid evenals duurzame banden beschikte in het land van herkomst gezien dit noodzakelijke voorwaarden zijn voor de aflevering van een dergelijk visum; dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst nu zij ruim 60 jaar in Angola verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst, temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat

de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. Verzoekster laat deze motivering volstrekt ongemoeid.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing verkeerd leest waar zij ervan uitgaat dat de onontvankelijkheidsbeslissing is genomen omdat verzoekster zelf aan de oorzaak ligt van de situatie waarin zij zich bevindt.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samen gelezen, niet deugdelijk zouden zijn.

Er is niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en evenmin dat de eerste bestreden beslissing hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.2.2. Volgens artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. In casu vermeldt het bevel dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, zodat zij niet aantoont dat geen toepassing kon worden gemaakt van deze bepaling. Wél stelt zij dat deze motivering niet afdoende zou zijn, omdat geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in haar dossier.

Het thans bestreden bevel is genomen ingevolge de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De beoordeling van de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, impliceert het antwoord op de vraag of verzoekster al dan niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verwerende partij heeft dit gedaan op grond van de elementen die verzoekster in haar aanvraag had aangebracht.

Verzoekster kende, zoals is gebleken uit de beoordeling van het eerste middel, de redenen die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat zij in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden had aangetoond en zij toont niet aan dat in het bestreden bevel nogmaals zou moeten worden gemotiveerd over haar individuele omstandigheden, zoals zij deze had aangebracht in haar aanvraag. Zij is immers in staat geweest zich ertegen te verweren en het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Verzoekster toont het belang niet aan bij de door haar aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, ook niet met het argument dat het bevel nergens vermeldt dat het een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag. Verzoekster geeft immers zelf te kennen dat het bevel een gevolg is van de eerste bestreden beslissing.

2.2.3. Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat zij deze onderdelen van het middel niet uiteenzet, waardoor het onontvankelijk is.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS